LA NOVA HISTÒRIA DE CAPUTXETA

Tot en el món ha evolucionat i els contes també, ja no són el que eren. Per exemple Ventafocs ja no va a la festa amb un vestit espectacular i una carrossa tirada per cavalls, avui dia va vestida amb faldilla curta i muntada en una moto, el geperut de Notre Dame ha passat pel quiròfan i s'ha fet uns retocs i ha guanyat el concurs de l'home més bonic del món, els nans són amos d'una discoteca i treballen de relacions públiques.
Bé, d'aquesta manera crec que us podreu imaginar com ha evolucionat el món dels contes, fins i tot a continuació us relate el més conegut per tothom.

Un matí com un altre la mare de Caputxeta la va cridar perquè s'alçara, era la migdiada i encara seguia ficada al llit.

- Caputxeta alça't ja, que són les dotze i és hora de despertar-se.

Tot seguit, es va alçar, es va vestir amb uns pantalons vaquers i una samarreta de tirants, tots de color verd, la capa roja en aquesta aventura ja no es porta, ha passat a la història.

- Hola vella! Com estàs?
- Que moderna eres, cridar vella a la teua mare, vinga desdejuna ràpid i ves al supermercat que has de comprar llet descremada i unes galetes amb fibra per a la teua àvia i després passar per la farmàcia per a arreplegar les medicines que vaig encarregar ahir.
- Val vella, vaig a pel casc, agafe la “ruca” i em passe pel supermercat i la farmàcia.
- Jo no sé la gent d'avui com parla, a mi em crida vella, a la moto li crida “ruca”, mare meua que temps, quin llenguatge té avui dia la joventut.

Caputxeta es va posar el casc, va agafar la “ruca” i va eixir derrapant cap al supermercat.
En entrar va veure a Emili, un amic del seu pare, anaven junts de caça, en el barri el coneixien amb el sobrenom del “caçador”.

- Bon dia Emili, Què fas per ací?
- Doncs mira Caputxeta, he vingut a comprar un quilo de macarrons i un pot de tomaca per a fer-me el menjar. I tu, què vas a comprar?
- He de comprar la llet descremada i les galetes per a la meua àvia, és que de matí va a l'acadèmia de ball, està aprenent a ballar sevillanes, i no pot vindre a comprar.
- Açò està bé, mai és tard per a aprendre, però després vés amb compte quan li portes els queviures, ves amb cura en el barri per on passes per anar al de la teua àvia. Hi ha una banda de delinqüents que roben a tots els que passen per allí, al seu cap li criden “el llop” perquè té unes orelles molt grans.
- Tranquil Emili, jo ja sóc major i sé defensar-me molt bé.
Caputxeta abans de portar les provisions a la seua iaia, va passar per la farmàcia a arreplegar les medicines i a continuació es va muntar en la seua “ruca”, va eixir cap a casa de la seua avieta. En passar pel barri que li havia dit el caçador anava amb compte perquè res la sorprenguera, però de sobte es va trobar la carretera tallada amb un munt de rodes i va haver de parar-se, diverses persones van eixir de darrere dels cotxes que estaven aparcats i al capdavant d'ells el seu cap, “el llop”. Ella va accelerar ràpid la moto i va eixir derrapant del lloc, però “ el llop” la va reconèixer, sabia que era Caputxeta i que segurament anava a casa de la iaia, que vivia en el barri del costat. “El llop” va agafar el

seu cotxe i se´n va anar cap a casa de l'àvia, per una drecera que coneixia. En arribar a la casa, ell va trucar la porta:

- Toc, toc.
- Qui és?
- Sóc el carter, porte una carta.

En el moment que va obrir la porta, “el llop” la va agafar i li va dir que era un segrest i que anava a demanar un rescat per ella, va lligar a l'avieta de peus i mans i li va posar una bena en la boca perquè no poguera parlar. Al poc de temps algú va tocar a la porta:

- Toc, toc.
- Qui és?
- Sóc Caputxeta, obri'm la porta iaia.

La porta es va obrir lentament, però darrere no hi havia ningú, Caputxeta es va quedar sorpresa, i va entrar lentament a la casa, de sobte “el llop” va eixir de darrere de la porta i la va agafar, però el que no sabia és que ella era cinturó negre de karate, i ràpidament el va tombar en el sòl i amb la corretja que portava posada als pantalons vaquers li va lligar les mans. Va sentir uns sorolls en l'habitació i en obrir la porta va trobar a l'avia asseguda en una cadira i lligada, amb la boca tancada amb una bena, de llampada es va dirigir a ella per a soltar-la, en aqueix mateix instant va aparèixer Emili, acompanyat de la policia. Havia seguit a la xiqueta fins al barri perquè sabia que anava a tenir problemes amb “el llop” i quan la va veure fugir amb la moto i al “llop” eixir darrere d'ella, va cridar a la policia perquè anaren plegats a casa de l'avieta.

Els guàrdies van detenir al “llop” i el van portar a la comissaria, mentre la neta es va quedar amb la seua iaia, i li va preparar un got de la llet descremada, que li havia portat. Va obrir el paquet de galetes i li va dir:

- Pren-te açò, et vindrà bé alguna cosa calenta, ja veuràs com a partir d'ara ja no et va a molestar ningú.
- Moltes gràcies filla, que haguera fet jo sense la meua néta favorita.

Des d'aqueix moment, la banda de el “llop” va desaparèixer i aquell barri tan perillós es va convertir en uns dels millors barris on es podia viure, tot açò gràcies a les peripècies de la nova Caputxeta.

D'aquesta nova història s'aprèn que els infants, i especialment les jovenetes, que estudien, aprenen i es preparen; deuen apreciar, reconèixer i fer valdre les seues capacitats per afrontar els problemes quotidians. Reivindicant la seua formació i el seu lloc en la societat on les toca viure.

MARIO FERNANDEZ – 6º C